

Healer, of Heler zijn een zegen?

Een healer zijn wie wil dat nu niet. Het klinkt zo mooi, zo bijzonder, als je een healer bent, doe je goed voor de mensen, 'service to others', dat is toch wat we willen.

Ik ben zo iemand, iemand die je een 'healer' zou kunnen noemen. Maar het is helemaal niet zo mooi als het klinkt. Ik ben in vele levens een healer en magiër en heks geweest. Heb gewerkt met alles wat genezend is uit de natuur, kon alles toepassen en heel veel zaken genezen.

Maar hier nu op aarde- want de levens die ik benoem waren lang niet allemaal op aarde, de meesten zeker niet- is het healer zijn heel moeilijk. Heel gecompliceerd. Hier moet ik na heel veel jaren van werken met mensen erkennen dat healer zijn eigenlijk onmogelijk is. Het gaat nog een klein beetje als het echt puur fysieke dingen betreft, dan valt met een zalfje of drankje nog wel iets op te lossen, maar dat is zelden het geval. Alle kwalen hebben altijd een spirituele of emotionele basis. Ik heb heel veel met mensen gewerkt, en het enige wat je eigenlijk kunt zijn is richting aangever. Meer niet. Ik had heel lang de illusie dat ik echt iets kon betekenen voor anderen in hun helingsprocessen, niets is minder waar. Al je moeite al je werk is zinloos en nutteloos als de andere persoon niet intrinsiek gemotiveerd is om zich ZELF te healen. Toch roepen en vragen heel veel mensen om hulp, om geheeld te worden, om heel gemaakt te worden.

Maar hierin zijn deze mensen meestal net zoals de meeste massamensen die al hun eigen verantwoordelijkheid buiten zichzelf hebben gelegd. Die hun geweten hebben uitbesteed aan het wetboek, hun gezondheid aan de door de farmaceutische industrie aangestuurde artsen, hun welzijn aan de overheid, hun werk aan het bedrijf en hun kinderen aan het schoolsysteem. Hoe heerlijk is het als je nergens verantwoordelijk voor hoeft te zijn, als je blindelings vertrouwt op alle instanties, waarvan je denkt dat ze het beste met je voor hebben.

Nu begint in een heleboel van deze mensen een ontwaken te ontstaan, ze worden wakker voor allerlei zaken in de wereld. Zaken die anders blijken te zijn dan ze altijd dachten, die tegenovergesteld blijken te zijn aan waar ze in geloofden. Dus ze beginnen zich af te wenden van die systemen waar ze het eerst wakker voor zijn geworden.

Van het farmaceutische gestuurde medisch systeem wenden ze zich nu tot de natuurgenezers, homeopaten, naturopaten, kortom de genezers of healers die anders werken, omdat ze hun middelen uit andere meer natuurlijker bronnen halen.

Mooi zult u zeggen, dat is toch fantastisch.

‘Ja dat is fantastisch... ik ben het met u eens, bovendien gaan ze ook vaker naar mediums, aurahealers, paragnosten, soundhealers, etc. Dat is een grote sprong voorwaarts zie ik u denken. Ja dat is zeker een grote stap voorwaarts. Maar... is er werkelijk zoveel gebeurd in de persoon die hulp vraagt? Is die echt veranderd? Of heeft hij alleen uitgevonden dat een ander middel hem beter zal helpen?

Wat is er veranderd?

Is de attitude veranderd? Is hij zich meer verantwoordelijk gaan voelen voor zijn gezondheid? Beseft hij dat hij en hij alleen (zij) zichzelf kan genezen? Begrijpt hij dat zijn of haar houding ten opzichte van de genezer en de gebruikte methode alles bepalend is?

Dat alle genezers, of ze nu uit systeem A of B komen, feitelijk hetzelfde doen? En dat al deze middelen slechts werken als de patiënt dat wil.

Wat ik merk is dat iemand die een probleem heeft dat met veel genoeg op jouw bord legt en dan hoopt en verwacht dat jij (want jij bent toch een healer) het voor ze oplost. Ze vertellen je hun problemen en verwachten daarna eigenblijk een pil of drankje wat alles in een klap rechtzet. Als je ze vertelt dat jij ze alleen een richting op kan helpen. Je kunt ze adviseren, je kunt ze tot voorbeeld zijn, maar je kunt eigenlijk NIETS doen. O ja je kunt ze meenemen op een begeleide meditatie reis en je kunt ze laten zien hoe ze zichzelf kunnen helen. Maar daarna is het aan hen. En dat vinden ze vaak niet prettig, dat valt tegen. Ze verwachten dat het probleem na een consult bij jou, weg is gehaald, door jou. En als dat niet gebeurt zijn ze vaak ontgoocheld, teleurgesteld, boos zelfs. Want jij bent toch een healer?

Ze zijn hun hele leven gewend geraakt dat bij elk probleem iemand anders de oplossing had, dat het zelf oplossend vermogen is gekrompen tot de grootte van een erwt. Het is er eigenlijk niet. Mensen hebben ook vaak geen flauw idee, wat ze zouden kunnen doen aan hun eigen (gecreëerd) probleem. Hun aandoening of last die ze hebben. De meest voorkomende reactie die mensen hebben op een aandoening of probleem is of negeren of naar een dokter (of alternatief genezer) rennen die een instant pil heeft klaarliggen. Negeren betekent vaak vluchten in gedrag waardoor het euvel ‘uit het zicht’ is. Vluchten in werk, gamen, verslavingen of... vul maar in. Het probleem wordt dan genegeerd tot de ziel het zo moe is dat hij iets ontwikkelt waar je niet meer voor kunt wegvluchten. Iets wat zichtbaar is, of erg voelbaar, of iets wat je zo emotioneel maakt dat je niet langer in staat bent om weg te kijken, te vluchten.

De blessing van een chronische of fatale ziekte is vaak dat er geen andere weg meer overblijft dan eindelijk, ja eindelijk aan de werkelijke oorzaak toekomen, eindelijk een gesprek voeren met je innerlijk zelf, eindelijk luisteren naar je hart en geest.

Paulhiac November 2021